

Ako je to resnica, ne bode več dolgo, da se vrne Aleksander v Bolgarijo, ali to je lahko, da iskra, ki sproži prvi top — velike vojske. — Turčija je v bolgarskih zmotnjavah na strani Rusije in nje veliki vezir si prizadeva. Bolgare spraviti na ruski tir, doslej še ni izpoznati, da je kaj dosegel. — Ruski car pojde spomladi na potovanje v Berolin in od ondot skozi Monakovo v Milan. Nazaj gredoč pa bi prišel na Dunaj. Brez pomena bi tako potovanje carja ne bilo, a če misli car v resnici na to, potem ne meni začeti vojske. — Iz Nemčije se ne smejo več konji v tuje države prodajati. Veliko se piše sedaj, da do vojske med Nemci in Francozi ne manjka več le pol stopinje. Francozi bojda že kupujejo desek za barake ob nemških mejah. Nam se ne zdi to verjetno, kajti pravi se, da jih kupujejo po Nemčiji in to bi od njih ne bilo — pametno. — V Gentu so se počeli prav resnobni neredi po delalcih. Sprijeli so se z redarji in je že na obeh krajih tekla kri. To so žalostne reči s temi delalci. — Na Angleškem bi kaj radi doživeli vojsko med Nemci in Francozi. Angleški kramar v tem ne računi slabo, kajti njega bi vojska ne zadela, pač pa bi obe državi pri njem kupovali reči, katerih jima zmanjka v vojski, po vrhu pa bi še dobil v Egiptu in Tonkinu proste roke. Tako upanje je že vredno, da malo pohujška ali sedaj že hujska jako ter pošilja v Berolin novice, kako se oborožava Francija, v Pariz pa, kako že Nemčija le štrli v orožju. No toliko so pač tudi v Parizu in Berolinu razumni, da bodo to prav sodili. — Francosko ministerstvo, Goblet na čelu, je še mlado pa se že maje ter utegne v kratkem razpasti. Finančni in vojni minister nista ljudem po volji, prvi ne, ker hoče 383 milijonov vzeti na posodo, drugi pa za to ne, ker se spoprijaznjuje z radikali ali ti vsaj žugajo z ustajo, če pojde minister. — V Benetkah je bil v noči na 24. t. m. potres a škode ni posebne napravil. — Sv. Oče bodo koncem tega leta imeli zlato sv. mešo. Turški sultan jim je podal že sedaj lastnoročno pismo ter dragocen prstan za vezilo.

Za poduk in kratek čas.

Zlati vrtec.

Pripovedka od sv. Ane v Slov. goricah.
(Konec.)

Toča in nevihta poneha, in od daljave sliši starega ptiča prileteti, mladi so žalostneje začivkali. Stari mislijo, da že poginjajo gladu in hudega vremena, saj ne vedo, da imajo dobrega rešitelja. Med tem nevihta popolnoma poneha, in solnce se pokaže izza črnih oblakov. Stari ptič je že tudi tukaj, a naš znanec je čisto blizu omotice ter ne misli druga, kakor

da je gotova njegova smrt, ker ptič je bil izvanredno velik. Ali vse drugače je bilo. Stari ptič pravi popolnoma pohlevno: „Sedem let mi že toča mlade pobija, a letos si mi jih ti obvaroval in rešil gotove smrti; hvala lepa za to ljubav; vse, kar si želiš od mene, izpolnim ti“. Jože odgovori: „Druzega ne želim, kakor da vidim domovino svojo, očetnjava svojo, mili mi domači kraj.“ — „Veliko tirjaš“, nadaljuje ptič, „a radi velikega truda zaslužiš, da te ponesem v domovino tvojo. A to, česar na potovanju potrebujeva, imaš ti priskrbeti, namreč: sodec vode in jednega pitanega vola!“

Jože priskrbi.

In tako sta bila pripravljena na odhod. Za rano zjutraj se napatita čez hribe in doline, čez zelene senožeti in preko širokega morjá. Med potom je Jože skrbljivo stregel dobrotniku svojemu.

Necega dne proti večeru, ko je solnce zadnje žarke svoje razlivalo po ljubi materi zemlji, dospela sta srečno na njegov ljubi dom, kjer ga je oče srčno pozdravil in vesel objel ter tako nagovoril: „Ljubi sin! kje te vendar ljuba previdnost Božja vodi, da tako dolgo časa ni duha ni sluha po tebi?“ In Jože je potem očetu verno razložil dogodke svoje v pretečenih — sedmih letih. Toliko, sedem let je namreč minulo, odkar je Jože zapustil domači kraj, a njemu pa se je v primeri dozdeval seveda krajši čas. —

Prstan in svetilnico je doma skrbno hranil. slive je pa nosil vsak dan po nekatere v bližnji trg na prodaj, in vselej jih je jedna in tista gospodičina kupila. A konečno se zgodi, da sta sklenila se poročiti, kar se je tudi zgodilo. Imeli so potem veselo gostovanje. Gospá je imela lep grad, v katerem sta naposled stanovala, in tje sta tudi starega očeta s seboj povabila.

Necega dne gre Jože po zlato svetilnico, da bi tudi ženi pokazal, a bila je prašna, toraj jo začne drgati in snažiti, a kaj se zgodi? V hipu pristopi k Jožetu šest brhkkih mož in ga vprašajo: „kaj želi od njih, ker mu hočejo spolniti“. Jože odgovori: „Ničesar družega, kakor oni zlati vrtec bi naj tu pred mojim gradom stal!“ Drugo jutro, ko se zaročenca vzbudita, je že vse lesketalo pred okni od zlatega vrtea, katerega se nista naveličala gledati.

Pa nijedno veselje ni brez žalosti.

Enkrat odide mož od doma, in gospá je bila sama doma. Zdaj se prikrade od nekod že zgoraj imenovani čarovnik in se hoče maščevati radi tega, ker je Joža več, kakor svetilnico vzel, gospá pa ga ni poznala. Čarovnik se ozira po hiši, toda vidi na steni viseti vsakovrstne svetilnice. Ker se mu je srednja najbolj dopadla, bila je zlata, zatoraj gospó prosi za njo. Gospá ne vedóč skrivnosti svetilnice

se dá pregovoriti in mu jo podari. A kaj se zgodi? Drugo jutro ni bilo več zatega vrtca pred njunim gradom.

Žalost za zaročeni par. Zdaj še imata le prstan za tolažbo.

Enkrat gre Jože po prstan, da bi si ga na prst nataknil, kar v hipu pred njim stojijo trije gospodje in Jožeta prašajo, kaj bi od njih tirjal, ker mu to hočejo spolniti. „Zlati vrtec, ki je popred pred mojim gradom stal, vas prosim, prinesite mi nazaj.“

Pripravljeni so storiti in se takoj napotijo proti zlatemu vrtcu. Kadar pa pridejo do morja, se spremené: jeden v raco, drugi v miš in tretji v muho. Miš in muha zlezeta raci pod peruti, ter so tako srečno preplavali morje in prišli do zatega vrtca, katerega so po noči na tihoma odnesli in ga pred grad zaročencev postavili.

Drugo jutro je bilo v gradu zopet vse židane volje!

Mlada zaročenca sta še dolga leta v lepem miru in zadovoljnosti v tem gradu živela in se v zlatem vrtcu sprehajala, rožice trgala in se veselila! A. V—j.

Smešnica 4. Oče: „Kako se ti je kaj go-dilo pri skušnji?“

Sin: „Menim, da dobro, kajti na prva tri vprašanja sem odgovoril hitro in gladko.“

Oče: „In kaj so bila ta vprašanja?“

Sin: „Kako mi je ime, kje sem se rodil in koliko sem star?“

Razne stvari.

(Deželni zbor.) V soboto se je sklenil dež. zbor v Gradcu, poprej pa je še poleg večih drugih (tudi predlog poslanca Morréja gledé oskrbljenja onemoglih poslov izročil dež. zboru, da poroča o njem, kedar se sopoet snide dež. zbor.

(Mariborska podružnica) družbe sv. Cirila in Metoda ima občni zbor v soboto dne 29. t. m. ob 8. uri na večer v čitalnični dvorani. Dnevni red: 1. Poročilo predsednikovo in blagajnikovo, 2. Volitev novega odbora.

(„Venček.“) Tega priredi čitalnica na Ptuj dne 2. februarja. Veselica vrši se v „Narodnem domu“ in bode godba c. kr. 47. peš-polka iz Maribora svirala.

(Računski sklep.) Račun in bilanca gornje Savinjske posojilnice v Mozirju za dva-najsto upravno leto 1886 kaže lep napredek. Reservni fond je že lepo svoto 20.103 gld. 60 kr. dosegel.

(Pošta.) Rečica v Gornji Savinjski do-lini dobi od dne 1. februarja lastno pošto. Zvezo bode imela s pošto, ki se vsak den vozi iz Celja skozi Savinjsko dolino gori do Gornjega grada.

(Nov davek.) Prebivalci Mariborskega mesta ne bodo posebno veseli tega, da jim bode sedaj skozi 4 leta plačevati po 3 kr. od goldi-narja najemnine — v mestno kaso.

(Okr. zastop.) Da spopolnimo volitvo v okr. zastop Št. Lenartski. podamo še tu imena unih, ki so jih volili iz skupine kmečkih volil-cev; so pa ti-le gg.: K. Wenger, c. kr. okr. sod-nik pri sv. Lenartu, K. Pečovnik, posestnik v Gočovi, J. Kravtič, posestnik v Maleku, Fr. Lorber, posestnik v Partinju, J. Kramberger, župan v Sp. Voličini, Ig. Achman, župan v Ja-blanah, Vogrin, posestnik v Porčiču, Jakob Kli-nar, posestnik v Smolincih, Fr. Šlamber, v Mali vesi in Anton Fras, posestnik v G. Voličini. Da so ti moške vsi vrli domoljubi, ni nam ne treba še dostaviti.

(Šolsko društvo.) Odbor družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je odločil katol. podpornemu društvu v Celju za tamošnjo de-kliško šolo 300 gld. Isti odbor pripravlja vrhu tega še za dve drugi šoli v slov. občinah pod-poro v denarjih.

(Vpokojenje.) G. Adolf Bakes, pristav c. kr. okr. sodnije v Slov. Bistrici stopil je v stalni pokoj.

(Imenovanje.) Na mesto komisarja c. kr. okr. glavarstva v Celju pride gosp. dr. M. Gstettenhofer, doslej pri c. kr. namestnji v Gradcu.

(Pozor.) Gospodarji, ki imate v hlevih govejo živino in konje skupaj, pazite, da se vam ne prigodi taka nesreča, kakor se je pri-godila necemu posestniku v Št. Janžu na Vin-ski gori. Pri njem je namreč konj volu, ki je v njegov žleb po krmo segel, jezik odgriznil.

(Dež. gimnazija.) Kakor je znano, je na Ptuj nižja gimnazija. Njo zdrzuje dežela ter jo le-ta šola stane letos 8842 gld.

(Nevarna igra.) Pri sv. Janžu je hla-pec J. Obrezek našel revolver ter ga je name-ril na 4 leta staro dekletce svojega gospodarja. V tem pa se mu revolver izproži in dekle se zgrudi mrtvo na tla.

(Smrtna kosa.) V unem tednu so pri Veliki nedelji tri zakonske pare pokopali. Umrli so vsi v teku treh dni in leže sedaj po vrsti v treh grobih na tamošnjem pokopališču.

(Redka starost.) V Gyula-Fehérváru na Erdeljskem je uni teden umrl mož, ki je bil že leta 1816 pri vojaki. Doživel je v svojih 112 letih marsikaj, najbolj pa se je ponašal s tem, da je bil kedaj s cesarjem Francem govoril.

(Požar.) V noči 14. t. m. je v Pečuhu zgorela velika železniška tovarna. Stala je še le 5 let in sedaj je iz nje le pepel. Škode ima železnica za 300.000 gld.

(Velika tatvina.) Abraham Diamant je bil strežaj še le 14 dni pri neki gospej v Ljubljani, a to mu je bilo dovolj, da je izvohal,